

Ved Folkethingsmanden for Frederiksborg Amts 2den Valgkreds (L. Larsen) er der indgivet et Andragende fra Hørsholms Distrikts økonomiske Selskab om, at Indenrigsministeren ved Rigsdagens Medvirkning maatte erholde Bemyndigelse til at give Koncession paa Anlægget af en Jernbane fra Kjøbenhavn til Hørsholm, i Overensstemmelse med hvad der findes anført i et medfølgende Bilag. Dette Andragende vil efter den nævnte ærede Folkethingsmands Begjæring blive overgivet til det Udvalg, der er nedsat over Lovforslagene angaaende Meddelelse af Koncession paa forskjellige Jernbaneanlæg.

Den første Sag paa Dagsordenen var: **Tredie Behandling af „Forslag til Lov om Forandringer i Lov om Valgmenigheder af 15de Mai 1868.“**

(2den Behandling findes i Tidenden Sp. 1986 ff.)

Der var ikke til denne Behandling stillet noget **Ændringsforslag**. Lovforslaget i sin Helhed fattes under Forhandling.

Da Ingen ønskede at udtale sig, fattes Lovforslaget (se Tillæg C) under Afstemning og vedtoges med 54 Stemmer mod 4.

Sagen gaar nu tilbage til Landsstinget.

Man gik derpaa til den sidste Sag paa Dagsordenen, som var:

Første Behandling af „Forslag til Lov indeholdende et Tillæg til Lov om nogle Bestemmelser vedrørende Kirkesyn, Præstegaardssyn m. m. af 19de Februar 1861.“

Boksen: Forslagsstillerne erkjende Banke- ligheden ved gennem det private Initiativ at fremlægge Lovforslag af denne Art; de have saaledes ikke den Støtte, de vilde faae ved at være uarbejdede af Regeringen, idet der nemlig er en Række Enkeltheder, en Række Oplysninger, som ikke kunne staa til Medlemmers Disposition. Man havde et Haab om, at den høitagtede Minister vilde have indbefømt den Høndelse, som Udvalget ifjor rettede til ham om at tage denne Sag i sin Haand, men da dette, trods den Velvillie, hvormed Ministeren ellers modtog Forslaget, ikke hidtil er sket, have vi ikke troet at burde vente længere med Indbringelsen af Lovforslaget, og det foreligger nu i den Form, hvortil det ifjor blev ændret af et Flertal i Udvalget. Jeg maa imidlertid hertil sige, at dette Forslag ikke har været Gjenstand for noget Samraad med den

høitagtede Minister, da Forhandlingerne om Sagen i den foregaaende Samling traf saa langt ud, at et saadant Samraad da ikke kunde bringes tilveie, men jeg haaber, at Udbyttet af et saadant Samraad nu vil blive heldigt. — Hvad selve Lovforslaget angaar, angiver det allerede sin Karakter i Titlen, idet det kalder sig et Tillæg til Lov om nogle Bestemmelser vedrørende Kirkesyn, Præstegaardssyn m. m., og man har derved imødegaaet den Betragtning, som er gjort gjældende, at de Bestemmelser, der bleve fastslaaede i Loven af 19de Februar 1861, skulde være endelige med Hensyn til de Forpligtelser, som Tiende- eierne have. I det man her fremlægger et Tillæg til denne Lov, er det dermed udtalt, at disse Forpligtelser maa være med Tiderne og med de Krav, Tiderne stille, i et lignende Forhold, som ogsaa Værdien af Tienderne i de forløbne Aar er stegen, hvilken Stigen, som bekendt, har været betydelig. Tilfnytningspunkter i Loven af 19de Februar 1861 mangle heller ikke, og blandt de Punkter deri, hvortil Forslagsstillerne navnlig støtte sig, skal jeg først nævne Bestemmelserne i Lovens § 3, som siger, at Kirkesynet „bør varetage, at Kirkens Indre fyldestgjør Fordringen om Orden, Sømmelighed og saadan Bekvemmelighed, som er fornøden til uforstyrret Andagt.“ Man støtter sig hertil med Hensyn til Bestemmelsen om Opvarmning af Kirker, thi jeg tror, man i vore Dage maa opstille det som en nødvendig Betingelse for uforstyrret Andagt i Kirken, at man ikke skal sidde og fryse. Ogsaa den anden Del af Lovforslaget knytter sig til denne Bestemmelse om Orden og Sømmelighed, idet vore Kirkegaarde paa mangfoldige Steder ere i en Tilstand, der langt fra kan fyldestgjøre Ordens og Sømmeligheds Krav. Det maa saaledes siges at være usømmeligt, naar en aaben Grav skal ples tør, før den kan benyttes, og naar i det Hele Kirkegården ligger i et Søl, der paa ingen Maade kan stemme med eller svare til Betydningen af den Handling, der skal foregaa derude. Som Støtte for Forslagsstillerne kan jeg dernæst nævne en Bestemmelse, som ogsaa findes i Loven af 19de Februar 1861, idet der i denne er henvist til et fortsat Lovgivningsarbejde paa hele dette Omraade. Det hedder nemlig i § 4: „Skulde det vise sig, at det bestaaende Retsforhold er fyldestgjort Kirkens Løve, vil Forholdet være at ordne ved Lov.“ Denne Bestemmelse gjælder Kirkens Udvidelse eller Ombygning, og den omfatter altsaa et endnu større Omraade end det, vort lille Lovforslag behandler; den maa derfor vel med fuld Ret kunne gives Anvendelse paa de Punkter, der berøres i Lovforslaget. Forslagsstillerne have imidlertid fuldt vel erkjendt, at de Krav, man kan stille til Tiendeierne, ingenlunde kunne være ubegrændede eller kunne forhøies i det Uendelige, men det maa selvfølgelig være afhængigt af et Skøn fra Lovgivningens Side, hvor Grændsen for saadanne Krav kan sættes, og For-